

Prenumerata:

Rocznie rs. 9, półrocznie rs. 4
kop. 50, kwartalnie rs. 2 kop. 25,
miesięcznie kop. 75.

Za odnośnienie do domu dopłaca
się miesięcznie kop. 5.

Na prowincji i w Cesar-
stwie: koszta przesyłki pocztowej
podane są w nagłówku nu-
meru porannego.

Za granicą (z przesyłką je-
dnorazową) miesięcznie rs. 1 k. 50
Oddzielna przedpłata na jedno
tylko wydanie *Kurjera* przyjmo-
waną być nie może.

Numer pojedynczy wieczorny
kop. 5; poranny w dni powsze-
dnie k. 3 w niedziele i święta k. 5.

KURJER WARSZAWSKI.

Wychodzi i rozsyła się dwa razy dziennie na Warszawę i na prowincję. W niedziele i święta uroczyste wychodzi tylko rano, w poniedziałki i dni poświęcone tylko wieczorem.

ROK SZESZCZDZIESIĄTY CZWARTY.

Ogłoszenia i prenumeratę przyjmuje kantor *Kurjera Warszawskiego* codziennie od godz. 8-jej rano do 8-jej wieczorem, w niedziele i święta od godz. 10-jej rano do 1-jej w południe.

Ogłoszenia:

Reklamy: za jeden wiersz
garnontowy albo jego miejsce
pierwszy raz 25 kop., każdy na-
stępny raz 20 kop.

Nekrologia: za jeden wiersz
15 kop.

Zwyczajne ogłoszenia: za je-
den wiersz petitowy albo jego
miejsce pierwszy raz 10 kop., ka-
żdy następny raz 8 kop.

Makł ogłoszenia: za jeden wy-
raz pierwszy raz 2 kop., każdy
następny raz 1 1/2 kop.

Ogłoszenia do *Kurjera War-*
sawskiego przyjmuje także Biuro
ogłoszeń Rajchmana i Frenclera
ulica Senatorska 18.

— W nadchodzącą niedzielę, jako pierwszą po uroczystości Narodzenia N. Marji Panny, odbędzie się w kościele szpitala Dzieciątka Jezus nabożeństwo odpustowe na pamiątkę 122-jej rocznicy poświęcenia tegoż kościoła.

Przegląd polityczny.

Jakkolwiek ani bawiący w Saint Dié pan Ferry, ani przebywający w Paryżu minister marynarki, admirał Peyron, w którego rękach spoczywa kierownictwo zamorskich wojen i wypraw, nie otrzymali dotąd sygnalizowanego przez *Times* dwukrotnie wypowiedzenia wojny ze strony Chin, przecież są już realne wskazówki, że Chiny istotnie wojnę prawidłową z francuzami prowadzić zamierzają. Zamknęły one już porty traktatowe w Kantonie i Woosungu dla okrętów cudzoziemskich; do portów zaś o tych mają otwarty wstęp okręty państw, które zawarły z Chinami odpowiednie traktaty. Francja przeto ma prawo upomnieć się o moc obowiązującą zawartych umów i założyć protest przeciw wewnętrznej blokadzie rzeczonych portów. W odpowiedzi wszakże na przewidywany protest rządu francuskiego, Chiny mają podwójne prawo do zapytania: a kto upoważnił waszego admirała do zajęcia naszych kopalni w Kelungu i i spustoszenia naszego arsenału w Fu-Czeu?

Drugim faktem, wyzywającym i gwałcącym prawo narodów, jest sprowadzenie przez regularne wojsko chińskie europejskiej dzielnicy w Fu-Czeu. Do tego nie upoważniało rządu chińskiego i wątpliwe nie można, że jeżeli odnośna depeza *Times*ów sprawdzi się, Francja imieniem Europy i cywilizacji zawezwie Chiny do surowej odpowiedzialności za gwałt brutalny. Tak więc — chociaż nie doręczono sobie dotąd urzędowego wypowiedzenia wojny — następstwa zobopólnej akcji Chin i Francji nie dały na siebie długo czekać. Trudno też się było ludzi, aby kamień, rzucony w stojącą wodę, nie zmieszał jej, i żeby wzburzona fala nie zatoczyła coraz szerszych kręgów.

Liberté donosi, iż admirał Courbet otrzymał zupełną swobodę akcji. Zręczność, z jaką wykonał manewr na rzece Minie, zachęciła pana Ferry do powierzenia losów kampanji w ręce człowieka, który na miejscu łatwiej orjentować się może w położeniu, aniżeli strategicy sztabu jenerałnego w Paryżu. Równocześnie nastąpiło stanowcze obsadzenie ważnego posterunku naczelnika francuskich sił zbrojnych w Tonkinie. W dniu 7-ym b. m. dotychczasowy brygadjer, jenerał Brière de l'Isle, przybył do Hanoi i przejął z rąk jenerała Millota naczelną komendę;

ten ostatni nazajutrz odpłynął z powrotem do Europy. W interesie powodzenia oręza francuskiego życzyliby należało, aby dowództwo jenerała Brière było trwalszem, aniżeli jego licznych poprzedników, którymi rzucano jak piłką przez rok ubiegły. Krótkotrwałość komendy wytworzyła brak ściśle obmyślanego systemu i nadwreżyła karność w wojsku. Wielka już pora, aby nareszcie stworzono w Tonkinie jakąś władzę, czującą stały grunt pod sobą.

W jednym z dzienników zagranicznych znajdujemy następujące ocenienie ważnego otwarcia pierwszej kolei żelaznej w Serbji, wiodącej z Belgradu do Niszu:

„Serbja obchodziła w dniu 4-tym b. m. uroczystość otwarcia pierwszej swojej kolei żelaznej, która bezwątpienia przyczyni się potężnie do materialnego i cywilizacyjnego rozwoju młodego królestwa. Linja Belgrad-Nisz stanowić będzie odtąd ekonomiczną dźwignię kraju, a nadto ułatwi wytworzenie nowych punktów handlowych w jego łonie i da Serbji możność wywozu za granicę swoich produktów. Znaczenie jednakże linji Belgrad-Nisz wychodzi daleko poza ramy zwykłej kolei miejscowej. Linja ta bowiem jest częścią wielkich stacyj handlowych kontynentu europejskiego, powołaną przedewszystkiem do utrzymania stałego związku pomiędzy Europą środkową a Wschodem. To też przy budowie pomienionej linji miano wzięło na tę okoliczność i starano się, aby przestrzeń Belgrad-Nisz, wynosząca 245 kilometrów, nie ustępowała co do doskonałości budowy najpierwszym kolejom żelaznym w Europie. Mosty na Sawie i Morawie, tunele, wiadukty, zostały wykonane przez najznakomitszych inżynierów, całe urządzenie nie pozostawia nic do życzenia i nosi na sobie znamiona trwałości i wytrwałości, słowem Serbja może być dumna z pierwszej swojej kolei żelaznej. Najznakomitsze korzyści z nowej linji odniesie w pierwszym rzędzie sam Belgrad, który w ten sposób zbliżył się odległości do Europy środkowej i oddalonym jest obecnie od Wiednia zaledwie o godzin siedmnaście. Stolica serbska tym sposobem będzie mogła w krótkim stosunkowo czasie wejść w ścisły związek z całą cywilizowaną Europą i przybrać charakter czysto europejskiego miasta. Końcowy punkt linji, miasto Nisz, liczące 14,000 mieszkańców, stanie się odtąd niezawodnie najznakomitszem miejscem handlowem Serbji i będzie miało wszelkie prawo do nazwy drugiej stolicy królestwa. Skoro nastąpi z jednej strony połączenie z koleją macedońską, z drugiej zaś z koleją bułgarską, wtedy wzrośnie jeszcze bardziej znaczenie Niszu, tu bowiem schodzić się bę-

dą linje, z których jedna sięgać będzie do Saloniki, druga do Konstantynopola, i połączy te miasta z Europą. W pierwszym kierunku, mianowicie ku Macedonji, nie jest dotychczas jeszcze wykończona przestrzeń Nisz—Wrania, długości 300 kilometrów, w drugim kierunku ku Bułgarii przestrzeń Nisz—Sofja—Sarembey długości 263 kilometrów; budowa jednak obu tych linij została zabezpieczoną uchwałami konferencji czterech państw, a w Sofji i Konstantynopolu toczą się z pośpiechem rokowania w interesie szybkiego wykończenia pomienionych przestrzeni. Skoro budowy te zostaną wykonane, wtedy dla dostania się z Wiednia do Saloniki potrzeba będzie tylko 40-tu a do Konstantynopola 48-iu godzin”.

Dzienniki wiedeńskie witaają z zapalem otwarcie pierwszej kolei serbskiej. *Presse*, kładąc nacisk na szczególniejsze zbliżenie się Serbji w latach ostatnich do Austrii, pisze, iż nowa kolej przyczyni się niepomniernie do ściśnienia nawiązanych pod pomysłą wróżbą zobopólnych stosunków. Teraz dopiero zostaną należycie zastosowane i ocenione te ustępstwa cłowe, jakie poczyniła Austrija na rzecz Serbji w zawartym z nią traktacie handlowym.

Br. Z.

Dwa korzystne przedsiębiorstwa.

Najkorzystniejszymi przedsiębiorstwami są bezwątpienia te wszystkie, które opierają się na potrzebach ogólnych, ekonomicznych, danej miejscowości lub kraju całego.

Kapitał, szukając dla siebie zyskowej lokacji, niezawsze idzie utartym szlakiem, lecz częstokroć też sam staje się wynalazcą dróg nowych i wytwarza interesy, przedtem niestające.

W takich razach kapitał jest prawdziwym producentem, stworzywszy bowiem nowe przedsiębiorstwo, zlewa wszelkie płynące zeń korzyści, niezależnie od własnych odsetków, na ogół mieszkańców.

Niestety! w dotychczasowej historii swojej kapitały krajowe rzadko bardzo występowały w tej wysoczej ekonomicznej roli wynalazców. W tym względzie ubiegał je zawsze kapitał zagraniczny, więcej ruchliwy, więcej wykształcony. Kapitały nasze, w braku czy to doświadczenia, czy wyrobienia fachowego, najchętniej zwracały się do rzeczy i stosunków już znanych i wypróbowanych. Pomysł i wynalazki były dla nich równoznaczne z hazardem, którego najstaranniej unikały...

Wprawdzie, dzięki takim usposobieniom kapitału, nie mieliśmy wielkich krachów finansowych i nie do-

Z Nowej Aleksandrii do Kazimierza.

Notatka Kazimierza Kaszewskiego.

(Dalszy ciąg)

Kazimierz, jako ognisko handlu zbożowego, sły-
ał od swego założenia aż do ostatnich czasów.

Jeszcze przed dwudziestu laty spichrzów przez nas opisanych, przypartych do gór, stało wzdłuż wybrzeża najmniej czterdzieści. Zmiana komunikacyj handlowych, skutkiem założenia dróg żelaznych, osłabiła znaczenie Kazimierza, a ostatecznie kolej nadwiślańska zadała mu cios śmiertelny. Bezużyteczne odtąd spichrze zostały opuszczone: słabsze runęły, świeższe i silniejsze zmieniają się na inne użytki, nawet na mieszkania; niektóre tylko dobrze dochowane kształty świadczą o dawnej żywotności budynków. Gród obumarł, natury ruchliwsze ze swemi przedsiębiorstwami przeniosły się gdzieś indziej, ludność pozostała żaluje lepszych czasów, ale już one dla Kazimierza nie wróca nigdy: miasto wyłączone z sieci dróg żelaznych niezdolne jest wyrobić sobie ruchu samoistnego, zwłaszcza u nas.

Jako miasteczko, jest to sobie na równi z innymi u nas siedziba napół żydowska, brudna, niechlujna, pozbawiona wszelkich danych, czyniących miasto siedzibą europejską. Tak samo tam, jak gdzieś indziej, wieprze używają swobodnego ruchu po ulicach,

kałuże stoją w podwórzach w sąsiedztwie śmieci i kału wszelkiego rodzaju; tak samo każda arterja komunikacyjna służy za miejsce do wylewania i wyrzucania wszelkich odpadków, zarażających powietrze. A jednak rzadko miasta posiadającego lepsze warunki do utrzymania czystości i porządku, bo środkiem jego przepływa z gór bystry, o wysokich brzegach strumień wpadający do Wisły, do którego przeprowadzone umiejętnie spadki, mogłyby zabierać odpływy.

Ale jeżeli Kazimierz bogaty nie zdobył się na urządzenie porządknych spadków i uregulowanie strumienia, to cóż ma uczynić Kazimierz zubożały? To tak samo jak z Wisłą, która płynie pod tem miastem, wyrzynając coraz większe ławy piaszczyste, zmieniając fantastycznie nurt, zalewając za łada przyborem gruntu uprawione. Powiadają, że trzeba ją uregulować, ale uregulowanie potrzebuje przedewszystkiem materiału, czyli wikliny do przegotowywania faszyn. A gdzie jest ta wiklina? A żeby ją otrzymać, potrzeba na wybrzeżach sadzić odpowiedni gatunek wierzby. Pod Kazimierzem widzieliśmy świeżo wsadzone kilkadziesiąt kijów, kiedy trzeba by ich było przynajmniej kilka tysięcy, a żeby z czasem otrzymać materiał. Inaczej, sprowadzany z daleka, kosztuje drogo, funduszu nie starczy i tym sposobem regulacja brzegów nie nastąpi nigdy.

Bez względu na te ujemności, wspólne całemu naszemu trybowi administracyjnemu, Kazimierz nie przestanie nas interesować ze strony archeologicznej

i malowniczej. Od pierwszego rzutu oka widać, że to coś odmiennego od innych tego rodzaju miasteczek. W budynkach jego panuje kamień wapienny, nie tak jak gdzieś indziej drzewo; co chwila wzrok napotyka jakiś ślad starożytności, to w gziemiu, to w sklepieniu niższych pięter, to w ciasnej bramie sklepionej, to nawet zaświeci jaki ganek, z kutego żelaza wyrobiony, nakształt odrzwi od dawnych kaplic kościelnych; są to wprawdzie tylko ślady i szczątki, jakie pozostały po przeróbkach domostw dawnych, przy restauracji stosownej do nowego a mniej kosztownego kroju. Naturalnie, że znaczna część domów jest zupełnie współczesną, czyli, jak powszechnie w małych miastach dzisiaj, bezbarwną i bezstylową; lecz sporo pozostało i takich, które nie zdołały się jeszcze wylenić z pod wielowiekowej skóry.

Aż oto w rynku spotykamy dwa domy prawie w zupełności zachowane z wieku, ile po kształtach przypuszczać można, XIV-tego, restaurowane w r. 1615-ym, jak świadczy napis, świecący na jednym z frontonów. Fasady płaskie, bez żadnych gziemów odgraniczających piętra, natomiast na całej przestrzeni fasad, pomiędzy i nad oknami, płasko-rzeźby już to świętych, już też symbolów religijnych z napisami objaśniającymi. Na jednym szczególniejszym z tych domów wydatnieje olbrzymia postać św. Krzysztofa z Dzieciątkiem Jezus na ramieniu; dla pokazania, że święty z drogim ciężarem swym przechodzi przez rzekę, artysta u stóp jego rzucił kilka ryb i raków. Cała robota tej rzeźby, więcej światłoliva-

znaliśmy wielkich wstrząśnięć giełdowych, ale też i nie mamy większych przedsiębiorstw, dzwigniętych siłami miejscowemi.

Otóż obecnie, od lat kilku, coraz silniej zarysowują się dwa przedsiębiorstwa przemysłowo-handlowe, które prędzej czy później muszą być eksploatowane, dziś zaś chodzi o to, ażeby ta eksploatacja była prowadzona przez kapitały krajowe.

Mówimy tu o przedsiębiorstwie budowy dróg podjazdowych i o przedsiębiorstwie składów towarowych w miastach fabrycznych.

Przyjrzyjmy się im bliżej...

Od czasu budowy linii kolejowych, losy ekonomiczne miast naszych zostają w zależności od prostego wypadku: od tego, czy kolej połączy dane miasta z ogniskami przemysłu i handlu w kraju, oraz z rynkami zbytu, lub nie. Ztąd te gwałtowne usiłowania miast, skierowane do skorzystania z sieci kolejowej. Biada bowiem miastu, które pominięte zostanie! Brak komunikacji skazuje je na długoletnią martwość...

To też w ciągu ostatnich lat kilkunastu sieć kolejowa wytworzyła olbrzymią przepaść pomiędzy miastami krajowemi, podnosząc jedne do rzędu pierwszorzędnym punktów przemysłowych, inne degradując do znaczenia prostych osad.

Lecz brak ten ulepszonych środków komunikacyjnych wpływa ujemnie nie tylko na interesy miast... Równie silnie oddziałują one i na interesy producentów i dostawę sił roboczych. Słowem, w postępach sieci drogowej zainteresowana jest cała prowincja, bardziej oddalona od linii kolejowych.

W jaki sposób niedogodnościom tym zaradzić? Przedewszystkiem przez budowę dróg podjazdowych. Pod tem mianem rozumiemy kolejki wąskotorowe, długości kilku i kilkudziesięciu wiorst, i kolejki konne.

Urządzeniem dróg tego rodzaju mogą się zająć bądź sami producenci miejscowi, bądź też przedsiębiorcy. Pierwsi, jako mniej obeznani z techniką budowy kolejowej, mniejszą budzą nadzieję, by z czasem za ich sprawą potrzeby komunikacyjne zaspokojone zostały. Pewniejszą ręką idą przedsiębiorcy. Właśnie w r. b. powstaje towarzystwo akcyjne z kapitałem około 3-ch milionów rubli, mające zająć się budową dróg podjazdowych w Cesarstwie. Czy technicy nasi nie powinni zająć się utworzeniem podobnego przedsiębiorstwa w kraju naszym.

Według obliczeń technicznych, budowa jednej wiorsty kolejki wąskotorowej, wraz z szynami i taborami, nie kosztuje więcej niż 10,000 rs. Tak niskie nakłady dają pewność, iż kapitał użyty do podobnego interesu, może przynosić bardzo wysoką dywidendę. Należałoby więc pomyśleć o tem w porę, aby znowu nie dać się uprzędzić kapitałom zagranicznym, które zajęły już nam tak zyskowne przedsiębiorstwo, jak np. tramwaje w Warszawie.

Jeżeli towarzystwo budowy dróg podjazdowych przedewszystkiem zapewni korzyści drobnym miastom i osadom, rozproszonym na powierzchni kraju, powodując je do szerszego życia ekonomicznego, to znowu drugi z wspomnianych przez nas interesów — towarzystwo składów towarowych, ma na celu zaspokojenie potrzeb miast większych, przemysłowych.

Tegoroczne przesilenie dostatecznie poucza, iż jedną z jego przyczyn najcięższych jest brak urządzeń handlowych, któreby operacjami swojemi zapewniły produkcji rozwój normalny i spokojny. Wytwórca, pozostający wciąż w zależności od usposobień chwilowych rynku, z czasem może być doprowadzony do upadku. Oddany własnej pomysłowości, bez pomocy instytucji specjalnie dla potrzeb przemysłu funkcjonujących, fabrykant musi dźwigać na sobie całe brzemie zmienności-tendencji w handlu. Przedsiębiorstwo więc składów towarowych, łagodząc tę zmienność, jest w stanie wytworzyć bardziej normalne warunki produkcji, wzmocnić podstawy przemysłu krajowego.

I tu pospiech ze strony kapitalistów naszych byłby bardzo pożądanym... Nie wątpimy bowiem, iż miasta fabryczne, zamieszkałe przedewszystkiem przez fabrykantów zagranicznych, wkrótce zdobędą się na tyle pożyteczne dla nich urządzenia, jak składy towarowe. Czemuż więc nie skorzystać z chwili i nie wyprzedzić nowej interwencji kapitałów zagranicznych?

Uwagi powyższe znowu prowadzą do wniosku, który tak często przychodzi nam powtarzać, iż kraj nasz otwiera szerokie pole dla eksploatacji kapitału.

Podczas gdy zagranicą stopa procentowa wciąż spada, a kapitał szuka lokacji w krajach obcych i nieznanym sobie, u nas ileż to jeszcze interesów może on powołać do życia!

Dziś wskazaliśmy dwa z nich: i korzystne, i pilne. Zastanawialiśmy się zaś nad niemi dlatego, iż zostajemy w obawie, by dzięki niezaradności naszej, nie stały się one zdobyczą przedsiębiorców zagranicznych.

K. W.

Żegluga powietrzna.

W dziennikach zagranicznych spotykamy jeszcze niektóre szczegóły o wynalazku sposobu kierowania balonami, którego próba, jak sobie przypomnieć zechcą czytelnicy, odbyła się szczęśliwie w Meudon pod Paryżem.

Wynalazcy, kapitanowie Rénard i Krebs utrzymują, iż system ich w zupełności odpowiada wszelkim wymaganiom.

Pierwszy z nich oświadczył jednemu z redaktorów dziennika paryskiego *Evénement*, że praktyczne zastosowanie tego wynalazku, którego możliwość udowodniła próba, jest tylko kwestją czasu i pieniędzy, ma on jednak nadzieję otrzymać środki potrzebne do zbudowania statku powietrznego większych rozmiarów, dającego się kierować. Na wybudowanie potrzeba będzie sześciu miesięcy czasu. Z pomocą tego powietrznego okrętu będzie można osiągnąć nadzwyczaj ważne cele militarne, których dopięciu tylko wysokie koszty stoją na zawadzie.

Podczas oblężenia Paryża, jak wiadomo, wysyłano balony z depeşami. Nowy system umożliwi utrzymywanie tą samą drogą odpowiedzi. Pomiędzy Paryżem i większemi miastami prowincjonalnemi będzie mogła być urządzona służba pocztowo-balonowa, równie punktualna, jak kolej żelazna.

Balon, zdaniem p. Renarda, stanie się także ważną

machiną wojenną, gdyż siła jego wzrasta znakomicie w stosunku do obszerności...

Twierdzeniu temu nie dziwnym się bynajmniej, wszelkie bowiem obliczenia, jakie, studując kwestję balonową, czyniliśmy, doprowadziły nas do nieomylnego wniosku, że przyszłe okręty powietrzne ogromem swoim daleko prześcigną wielkość dzisiejszych okrętów wojennych i wtedy dopiero będą mogły stawić stanowiący opór wiatrowi, oraz żeglować z zupełną akuracją i bezpieczeństwem.

Nie dziwnym się zatem wcale i nie znajdujemy nieprawdopodobnym przypuszczenia kapitana Rénarda, że balony jego systemu będą mogły przenosić po stu uzbrojonych żołnierzy.

Obaj wynalazcy francuscy już od lat wielu pracują nad swoim systemem i już przed sześciu laty robili próby w lasku Meudon.

Zagrażało im podówczas niebezpieczeństwo, że będą zmuszeni zaniechać dalszych prac dla braku środków, ale Gambetta, który był wtedy przewodniczącym komisji budżetowej, wyjednał dla nich subwencję 100,000 franków.

Po tym fackie Niemcy, Anglii i inne narody nie mogą się dziwić, że zaszczyt wynalezienia sztuki żeglowania po powietrzu przypadnie francuzom — wszystkie bowiem kraje razem nie wydały zapewne z funduszy publicznych takiej sumy na ten wynalazek, a w zakresie wynalazków najczęściej wszystko się rozbiija o brak środków.

Na posiedzeniu Akademii paryskiej, na którym, jak już wspominaliśmy, odczytany był raport o odbytej po myślnie próbie, członek Faye zapytał, dlaczego próba ta nie odbywała się publicznie?

Sprawozdawca, p. Hervé Mangon odpowiedział, że sprawozdanie, które odczytał, pochodzi z ministerjum wojny, oraz, że ministerjum uważa ten wynalazek za tajemnicę, nie jest więc upoważniony do podania jakichkolwiek szczegółów, oprócz tych które podał, a które już w naszym piśmie powtórzył dr Ochorowicz w ostatniej „Pogadance przyrodniczej” (nr 244b Kurjera).

Rzecz jest łatwą do przewidzenia, że teraz, po odkryciu kapitanów Rénarda i Krebsa, pojawią się nawet dość liczne nowe pomysły kierowania balonami. Wszyscy wynalazcy, którzy dotychczas w ciszy pracowali nad tem odkryciem, będą zmuszeni albo dać za wygraną swoim systemom, albo wystąpić z niemi publicznie, póki czas jeszcze, póki nie zajdzie najbardziej stanowcze, bo faktyczne przedawnienie. Nie jeden także będzie usiłował odgadnąć pomysł Rénarda i Krebsa, i sądząc, iż mu się to udało, wystąpi z projektem lub pretensją do pierwszeństwa pomysłu.

Jeden z pierwszych stanął na tej drodze p. August Platte, inżynier z zawodu, nadinspektor w dyrekcji kolei państwowych w Wiedniu, który, jak donosi *N. fr. Presse*, nadesłał do redakcji tego pisma memorjał z rysunkami, przedstawiający statek powietrzny jego wynalazku, podobnie w kształcie olbrzymiego cygara, poruszany za pomocą śruby.

N. fr. Presse nie podała jeszcze opisu tego powietrznego statku...

Wł. S.

i rzewna niż doskonała, zachowuje charakter wieku razem z całą budowlą. Dół domów u wszystkich wnijsię i lokali cechuje się sklepieniami, a szczyty kończą się misternie wyrabianemi przystawkami ciosanemi z kamienia już to w żęby, już w inne kształty, dla zakrycia dachu. Trzeci podobnyż dom, dziwnie pięknej architektury, ze smacznymi ornamentami, mieści się w ulicy bocznej, zwanej Senatorską (przypomnienie czasów świetności, gdy Kazimierz był grodem królewskim).

Domy te stanowią podziw archeologów i słusznie, bo podobnych i tak dobrze zachowanych zabytków nie widzieliśmy nigdzie w Polsce; zadziwiającemi byłyby nawet w Gdańsku i Norymberdze. Dla samej rzadkości i pamięci chronićbyśmy powinni te niepospolite skarby sztuki i archeologii, lecz czy uczynią to mieszczanie kazimierscy, wątpię, nie wiem bowiem, ażeby posiadali świadomość ich wartości. Zapewne nie, bo podobnych domów — znać po śladach — było wiele w Kazimierzu, były wszystkie, a dziś zredukowały się one do trzech i to już nieco nadwerężonych. Jak nastąpi dezolacja, a za nią potrzeba restauracji, już ona nie odbędzie się przez posiadacza mieszczańskiego w stylu epoki, a tak powoli zagina i te trzy zabytki, jak zaginęły inne. Czy nie możnaby uprzędzić tej ewentualności, zapytujemy zarządu Muzeum przemysłowego lub bogatych zwolenników archeologii kopalnej? Kilkanaście tysięcy rubli zabezpieczyłoby przyszłość tych drogocennych zabytków!

Kazimierz, jakkolwiek maleńki, posiada trzy kościoły, z których najcenniejszym jest parafjalny, zwany *farą*. Wielka ta budowla, rozciągająca się

u podnóża góry zamkowej, zbudowana w stylu romańskim, datuje, jak świadczy wmurowany napis, z roku 1610—13-go. Jakkolwiek w kościele tym wiele znajduje się rzeczy godnych uwagi znawcy, zbranych z różnych wieków, nie wszelako bardziej nie uderza jak organy.

Jest to coś osobliwego w swoim rodzaju. Gmach, wyrzeźbiony z drzewa w sposób tak kształtny, harmonijny i misterny, iż pomimo swojego ogromu zda się unosić w górę razem z duszą tego natchnionego artysty, który go wykonał, nie dla zarobku śnać, ale w imię idei, której miała praca jego służyć. Ile lat poświęcił on temu mistrzowskiemu dziełu, dla wykończenia tych wszystkich bomb, rozet i koronek drewnianych, nie wiemy, ale jeśli rozważymy tę robotę w szczegółach, równie pięknych jak całość w ogólnym rysunku, zda się, iż i całego życia nie byłoby na jedną rękę zawięzić: musiało tedy pracować kilku lub kilkunastu pod natchnieniem, planem i kierunkiem jednego. Lecz nie wiemy, komu zawdzięczać mamy tę z nieczem podobnem nieporównaną ozdobę naszej sztuki sncyerskiej, arcydzieło mało znane i mało ocenione; żadnych śladów twórcy, a za całą informację służy wyryta data, oznaczająca także początek XVII-go wieku.

Kaplica z dwoma w bocznych ścianach freskami, przedstawiającymi sceny religijno-narodowe z wytwornem wnijsiem, z figurami kolorowanemi; katedralna i ławka inkrustowane w drzewie, świecznik wiszący z jelenich rogów, — oto co głównie zastanawia zwiedzających. Jak wszystkie restauracje gmachów publicznych, a zwłaszcza świątyni, powinny odbywać się nie samowolnie, lecz pod kierunkiem

znawców odpowiedzialnych, wskazuje i tu kopuła nad prezbiterjum, ozdobiona (!) świeżo przez jakiegoś domorosłego artystę główkami aniołków ze skrzydłami nakształt hiszpańskich żołnierzyków, w otoczeniu niebieskich plasterów. Nie wiem, kto pozwolił zeszpecić w ten sposób dzieło architektoniczne, zkadinać piękne...

Dwie inne świątynie nie przedstawiają nic osobliwego. Kościół św. Anny jest bezpośrednią własnością gminy miejskiej i przez nią utrzymywany. Bardzo prostej, choć składowej architektury, bardzo ubogim jest wewnątrz. Ale ma on przy sobie pocziwają instytucję: szpital, a właściwie przytulisko dla nędzy wyjątkowej, utrzymywane z pewnej przestrzni gruntów, na ten cel zdawna zapisanych i wydzielawianych. Dziś kilku ubogich, oprócz mieszkania w tym szpitalu, otrzymuje po 10 złotych kwartalnego wsparcia. Kościół na wyżynie, w drugiej części miasta na końcu jego położony, należał do księży reformatów i nosi też na sobie cechy zakonnego ubóstwa. Z powodu wyniosłego położenia, wchodzi się doń po schodach, przez dziedziniec zdobny freskami, przedstawiającymi sceny, wcale dobrym pędzlem wykonanemi. Z korytarzy klasztornych, wśród których dziś grobowa panuje cisza, widok na góry okoliczne i Wisłę zachwycający. Jedyny mnich staruszek, obsługujący świątynię, nie mógł nas objaśnić o bliższych szczegółach fundacji klasztoru i kościoła, ani nawet wskazać jakichbądź dokumentów.

(Dokończenie nastąpi.)

WIADOMOŚCI BIEŻĄCE

= Now. ur. donosi, iż komisja, opracowująca projekt reformy inspekcji więziennej, zaproponowała zmiany następujące: 1) obecnie obowiązująca ustawa o dozorcach więziennych z pośród urzędników policji ma być zniesiona; 2) więzienia cywilne zostaną wyjęte z pod władzy policji miejskiej i powiatowej i oddane pod władzę inspekcji gubernjalnej; 3) do policji należeć będzie jedynie dozór nad aresztami, istniejącymi przy domach policyjnych, chociaż zwierzchni dozór nad temi aresztami obejmie inspekcja gubernjalna, wreszcie 4) do policji należeć będą tylko czynności, związane z przesyłką więźniów i poświadczeniami ich niezdolności do pracy.

= Birż. wied. dowiadują się, iż zjazd przedstawicieli banków akcyjnych wystąpił do ministerjum finansów z projektem udostępnienia kredytu ziemskiego właścicielom rolnym.

= Według Rus. kur. skarż państwa zamierza wykupić jeszcze w miesiącu bieżącym trzy większe linje kolejowe na własność rządu.

= Mosk. wied. donoszą, iż kupiectwo zgromadzone na jarmarku w Niżnym Nowgorodzie ostatecznie większością głosów uchwaliło, ażeby kolej syberyjska przeprowadzoną była na Niżny Nowgorod, Kazań i Ekaterynburg.

= Now. dowiadują się, iż ministerjum komunikacyj podniosło kwestję uszlusowania rzeki Prypeci, przerywającej błota pińskie i odznaczającej się nadzwyczaj niskimi brzegami; jednocześnie ministerjum zamierza rozwinąć na szerszą skalę działalność około regulacji komunikacyj wodnych.

= Rada miejska warszawska dobroczynności publicznej zawiadamia, iż w wykonaniu zapisu s. p. Adama Chojackiego, w roku bieżącym z procentów od legowanego kapitału przyznane zostaną dwie nagrody: pierwsza w sumie rs. 150, za 20-letnią służbę, druga zaś rs. 75 za 15-letnią służbę kucharkom wyznania chrześcijańskiego, za nienaganną i nieprzerwaną służbę w ciągu tego czasu u jednego państwa lub u ich dzieci.

= W dniu dzisiejszym nastąpiło otwarcie nowego roku szkolnego w uniwersytecie warszawskim.

= W dniu 19-ym października r. b., o godzinie 1-iej po południu, w tutejszej synagodze izraelskiej odbędzie się ogólne zebranie członków tejże synagogi celem dopełnienia wyborów na miejsce wychodzących z kadencji trzech członków komitetu i dwóch reprezentantów zgromadzenia.

= Domeyko w przejeździe do Paryża, dokąd odwozi swoich dwóch synów, przybył w dniu dzisiejszym do Warszawy.

= Z teatru i muzyki.
* Pomimo otwarcia teatru Wielkiego, roboty rekonstrukcyjne około sceny prowadzą się w dalszym ciągu.
Mianowicie ulegają odnowieniu maszynerje podsceniczne.

Najbardziej zużyta część podłogi scenicznej oraz niektóre trapy i kassety zastąpione zostały nowymi.
* W dniu dzisiejszym na scenie teatru Letniego odbyła się próba generalna z mającej się odegrać w dniu jutrzejszym wznawionej sztuki Thiboust'a i Bariera „Kobiety z kamienia”.

Główną rolę odegra Królikowski.
* Dwie premiery zapowiada dziś teatr Nowy: jednoaktową komedję p. Lanciego „Rocznica ślubu”, nagrodzoną na konkursie teatralnym Towarzystwa dobroczynności, oraz farsę jednoaktową z francuskiego „Dwaj złodzieje”.

* Józef Rychter przybył do Warszawy.
Zamierza on w przyszłym miesiącu rozpocząć szereg gościnnych występów na scenie teatru Rozmaitości.

= Zmiana.
W ostatnim wykazie wolnych łóżek w szpitalach warszawskich zaszła zmiana na lepsze.

Wszystkich miejsc jest 453, a mianowicie: u Dzieciątka Jezus 264, św. Łazarza 40, św. Rocha 14, św. Ducha 31, na Pradze 14, starozakonnych 43 i przy domu przytulku i pracy 47.

= Skwery.
Skwery, o ile się zdaje, zostały zaprowadzone dla ozdoby miasta...

Tymczasem bony i dzieci harcują sobie po nich najspokojniej, wskutek czego w miejsce ozdoby tworzy się... śmietnik.

Takie harce widzieliśmy wczoraj na skwerze przed kościołem św. Karola Boromeusz, przed kościołem ewangelickim i obok ogrodu Krasińskich.

W czasie świąt u izraelitów lub w niedzielę rozkładają się tutaj prawdziwe obozy.

Czy tak być powinno?

= Próby.

W dniu wczorajszym wieczorem na wieży ratuszowej warszawskiej robiono dalsze próby nowego aparatu, służącego do przesyłania znaków optycznych w nocy.

Dziś wieczorem próby te zostaną powtórzone, w ciągu zaś dnia czynione są doświadczenia z telegrafem optycznym dziennym.

= Odlot jaskółek.

Zwiastunki wiosny zamieniły się w zwiastunki zimy!

Po wsiach jaskółki poczynają się zbierać w wielkie gromady dla dokonania dorocznej dezercji.

W Warszawie ptaszka te również zapowiadają odlot, a tem samem bliskie nadejście chłódów.

= Każdy początek jest trudny!

Magazyny mód sprowadziły na bieżący sezon przyrządy zwane „pół-kryoliną”...

Ani wątpić, iż powierzchowność naszych pań zmieni się wkrótce...

Estetyko, zamknij oczy!

= Szczególna obawa.

Pewien obywatel z lubelskiego, znany z różnych dziwactw, pomimo osobistej odwagi, za nic nie chce przejeżdżać koleją po nowym moście przez Wisłę.

Pan ** wysiada zawsze na stacji Praga i ztąd końmi przyjeżdża do Warszawy, w której bywa kilka razy do roku.

Zapytywany o powód, zwykle odpowiada:

— Mam to przekonanie, iż wcześniej czy później most ten wraz z pociągami zawali się musi!

Wszyscy śmieją się z tej urojonej obawy, lecz pan ** trwa ciągle przy swoim.

= Dobre serce.

Przedwczoraj na ulicy Siennej jakaś kobieta padła na chodnik, wijąc się w strasznych boleściach.

Losem jej zajęła się przechodząca młoda panienska, która całej gotówki, jaką miała przy sobie, użyla na podanie pomocy nieszcześliwej.

Kazała sprowadzić i zapłaciła felezera, oraz swoim kosztem poleciła odwiedzić chorą do szpitala, poczem oddaliła się śpiesznie, aby swojego incognito nie zdradzić.

Sylf nasz doszedł jednakże, iż litościwa ta panienska była podolanką.

= Szuler na jarmarku.

Na ostatnim jarmarku w Łęcznej pojawił się pewien szuler, dobrze w Warszawie znany.

Przybył on, pomny tradycy jarmarkowych, w nadziei obitego pokowu.

Znalazł on rzeczywiście kółko młodzików, które rade było zagrać w baczka.

Na szczęście lekkomyślnych zjawia się p. **, który oddawna znał szulera i kiedyś był przez niego ograny.

Pan ** bez żadnej ceremonji zdemaskował gracza, wskazując mu drzwi otwarte.

Szuler, nie oponując, opuścił towarzystwo, a w godzinę później i Łęczną, gdyż policja miała już nań oko zwrócone.

= Złodziej w opałach.

W dniu wczorajszym ze schodów domu na rogu Nowogrodzkiej i Marszałkowskiej zbiegł szybko jakiś człowiek z workiem dobrze wyładowanym na plecach.

Jednocześnie stróż domu spostrzegł otwarte drzwi mieszkania jednego z nieobecnych w Warszawie lokatorów i domyślił się zaraz w owym nieznanym złodzieja.

Pobiegł więc za nim na ulicę, kierując się ku Kruczej.

Stróż innych domów zaalarmował okrzykiem: „złodziej” powybiegali z kamienic i chociaż rzeźmieszek szybko zmykał, został wzięty we dwa ognie.

Ażeby się wydobyć z opałach, złodziej rzucił wór z łupem, składającym się ze sreber stołowych wartości kilkaset rubli i chciał uciekać.

Stróż jednak nie puścił go i nim przybyła policja, której schwytany sam już wzywał, tak go pobili, że stracił przytomność.

= Podrzucone.

Noce dzisiejszej na ulicy Wilezej znaleziono podrzucone niemowlę płci żeńskiej, leżące kilka tygodni życia.

Podrzućka odesłano do szpitala Dzieciątka Jezus.

= Na moście.

Wczoraj wieczorem przechodzący przez most usłyszeli jakiś huk w połączeniu z okrzykiem kilkunastoletniego wyrostka.

Wyrostkiem tym był Zygmunt Skulitowski, który znalazł w parku praskim kilka niedopalonych rakiet i niósł je tak nieostrożnie, że zapaliły na nim ubranie.

Kilka osób tłumiąc na chłopcu ogień, poparzyło sobie ręce nader boleśnie.

Skulitowski uległ ciężkim poparzeniom i w stanie bezprzytomnym odwieziony został do szpitala praskiego.

Życiu lekkomyślnego chłopca grozi niebezpieczeństwo.

= Krwawe zajście.

Na Nalewkach pod nrem 9-ym dwaj wyrobniicy Andrzej R. i Mikołaj B. pokłócieli się przy podziale zarobku.

Kłótnia niebawem przemieniła się w bójkę i R. zranił swego przeciwnika nożem w bok.

Rana jest głęboka, lecz życiu B. niebezpieczeństwo nie grozi.

= Wypadki.

Na Prostej Karol M. popchnięty przez jakiegoś przechodnia, upadł tak nieszcześliwie, iż złamał nogę.—Na Mokotowskiej Aleksander J. malarz upuścił duży

kamień, który przyjął mu prawą nogę; nieprzytomnego odwieziono do szpitala św. Rocha.

= Polscy mahometanie.

Wieś Studzianka, powiatu białskiego, jest wyłącznie zamieszkałą przez oddawna osiadłych tatarów, którzy posiadają tam obszerny meczet, jak również utrzymują swoich duchownych.

W dniu wczorajszym jeden z naszych współpracowników, przejeżdżając z rana przez tatarską posiadłość, widział muezżina, który chodząc dookoła wysokiej wieży, zakończonej półkieszycem, nawoływał prawowiernych imieniem Allaha do modlitwy.

Zresztą mahometanie ci obliczem niewiele przypominają protoplastów, językiem nie różnią się od krajowców i... hodują wiele baranów, służących im do pożywienia, jakkolwiek i koninę zjadają ze smakiem.

= Fabryki łyżek.

W Przedborzu w koneckiem istnieją dwie fabryki łyżek cynowych.

Produkcja ich, zatrudniająca około 30-tu ludzi, wynosi do 200,000 sztuk rocznie, wartości 4—5,000 rubli.

Łyżki te znajdują pokup wśród włościan w okolicach Końskich, Staszowa i Kiele.

Fabryki należą do starozakonnych.

= Jeszcze „kanarki”.

Wycofane z obiegu warszawskie „kanarki” pędzą obecnie cokolwiek mniej zaszczytny, acz pracowity żywot.

Na szosie wiodącej z Międzyrzecza do Białej, pełnią one obowiązki wozów frachtowych, jak również przewożą mniej wybrednych podróżnych, przyczem dumnie noszą na sobie szczytki napisów, niegdyś informujących warszawską publiczność o kierunku kursów...

Na co to przyszło wehikulom, których pierwsze ukazanie się na bruku warszawskim powitano było przed laty jako niesłychany postęp!

= Na straż.

Korespondent nasz z Kowna pisze co następuje: „Straż ogniowa ochotnicza w Kownie poczyna dawać dowody swojej ruchliwości.

Właśnie na ostatnim posiedzeniu rady naczelnej towarzystwa postanowiono urządzić w dniu 14-ym b. m. zabawę spacerową w ogrodzie miejskim, celem powiększenia funduszu na kupno niezbędnych narzędzi ogniowych, których brak uniemożliwia działalność towarzystwa.

Na zabawie tej członkowie towarzystwa wystąpią w pełnym rynsztunku, a to dla zachęcenia młodzieży do liczniejszego zapisywania się w poczet członków straży”.

= Z pola.

Korespondent nasz z Mińska pisze co następuje:

„Żniwo w gubernji naszej jest już na ukończeniu. W powiatach południowych stoją w polu tylko resztki zboża jarego, w bardziej zaś na północ wysuniętych, jak w borysowskim i mińskim, niektóre zboża jare z powodu chłodnego lata i spóźnionej wiosny są jeszcze zielone.

Od dni też kilku mamy silne w nocy przymrozki, a we dnie wiatry północno-wschodnie.

Obawiają się słusznie, iż zboża niedojrzałe zmarzną na polu lub dadzą ziarno liche.

Zyto w r. b. wszędzie dopisało.

Gdyby nie widmo grożącej konkurencji z Ameryką, bylibyśmy zadowoleni w zupełności...”

= Śmiała ucieczka.

Z Lublina piszą do nas co następuje:

W więzieniu lubelskiem osadzeni niedawno zostali: Franciszek Wiśniewski, cygan, i August Tyda, Niemiec.

Dokonali oni napadu, przy którym zostali pochwyceni i w pierwszej instancji do ciężkich robót skazani.

Więźniowie ci, po kilkodzielnym pobycie w areszcie, postanowili się uwolnić, w biały więc dzień przedostali się na strych gmachu więziennego, z siennika urządzili linę i po niej zeszli na ziemię.

Władza, spostrzegłszy ucieczkę, wysłała pogon na wszystkie strony Lublina.

Wiśniewski, chociaż cygan, okazał się mniej przestępczym od Niemca i wkrótce dał się ująć w lesie świdnickim, o kilka wiorst od Lublina.

Tyde buja dotąd swobodnie.”

= Samobójstwo.

Kalisz. donosi, iż w dniu 30-tym z. m. we wsi Dobrosłowo w powiecie słupeckim, student 2-go kursu prawa na uniwersytecie warszawskim J., odebrał sobie życie wystrzałem z dubeltówki.

Podobno przyczyną samobójstwa miała być melancholja.

Zwłoki 23-letniego młodzieńca z roztraskaną głową znaleziono w piwnicy domu ojcowskiego.

= Pożar.

Kalisz. przytacza następujące szczegóły o wielkim pożarze w osadzie Rychwale.

Ogień szerzył się z taką gwałtownością, iż w ciągu paru minut ogarnął kilkadziesiąt domów drewnianych.

Mieszkańcy potracili głowy...

Dla opanowania groźnego żywiołu potrzeba chyba było morza wody.

Sikawki ze wsi sąsiednich Zbierska, Jaroszewic, Siąszyc i Dąbroszyna okazały się bezsilne.

Na 70 domów ocalało tylko 18-cie.

Ofiarą płomieni padły: poczta, urząd gminny i sąd gminny wraz z dokumentami i pieniędzmi.

Z 44 ch stodół napelnionych zbożem pozostały tylko popioły.

Kilkadziesiąt rodzin znajduje się w nędzy.

Pierwszą pomoc nieszczęśliwym udzielił pełnomocnik właściciela osady pana Mamrotha, p. Bielefeld, oraz miasto Konin.

Jednocześnie powstał komitet pomocy z obywateli okolicznych, do którego weszli pp.: Rafał Potworowski, Zajączkowski, Przeradzki, Kumant, Bielefeld, Rowiński i Miłkowski.

W Kaliszu również zbierają składki

Ratunek pośpieszny jest niezbędnym.

ZE ŚWIATA.

× **Jakiś turysta niemiecki** gorszy się straszliwie w *N. fr. Presse*, iż gdy był w Pradze i jakaś żebraczka, po niemiecku zagadnęła go o jałmużnę, kilku przechodniów zaczęło jej wymyślać, iż utrzymując się w stolicy czeskiej z żebrani, w języku niemieckim wykonywa swoje rzemiosło. Gdyby to nawet było prawdziwe nie byłoby jeszcze prawdopodobne. Gdyby czesi tak bardzo dbali o czeszczyznę swoich żebraków, to przedewszystkiem żebraczka, nawet niemka, dla własnego interesu nauczyłaby się kilku słów po czesku, a gdyby mieszkańcy Pragi rzeczywiście wymyślali w takich wypadkach, to przedewszystkiem zelżyliby tego, kto dał żebrzącej po niemiecku jałmużnę... W kraju kultury, jak się okazuje, logika już kwitnąć przestała, ale nie wydała owocu!

× **Ks. Reuss**, który przed kilkoma laty zaślubił słynną amazonkę cyrkową, Emilję Loisset, zmarł w tych dniach w Boitsfort pod Bruksellą.

× **Sarah Bernhardt** zwołała w tych dniach wszystkich dłużników swoich... Jeden z przyjaciół wielkiej artystki, wyjaśniwszy dokładnie finansowe jej położenie, oznajmił zebranym, iż Sarah, ugodziwszy się za każdy swój występ w Porte St.-Martin po 1,000 fr., z honorarjum tego odstępuje po 300 fr. na rzecz wierzycieli. Układ ten jednomyślnie przyjęty został.

× **Trzy włoskie opery** na raz mieć będzie Londyn w przyszłym wiosennym sezonie. Oprócz bowiem królewskiej opery w Covent-Garden, która straciła Adelinę Patti, dawać ma przedstawienia teatr Drury Lane pod dyrekcją Maplesona i ze współudziałem „divy”. Nadto Maurycy Strakosch, bawiący obecnie wraz ze swoją trupą w Rzymie, zamierza zjechać także do Londynu i zająć Her Majesty's Theatre. To się nazywa konkurencja!

× **Wartość przedmiotów skradzionych** w Londynie w r. z. wyniosła ogółem 116,329 f. st., z czego wyśledzono i zwroceno właścicielom zaledwie niespełna część czwartą, wartości 27,390 f. st., reszta zaś, wartująca ogółem 89,000 f. st., bezpowrotnie przepadła. Nie jest to rezultat tak zły, jeżeli zważymy, że w roku 1882-im wartość przedmiotów przepadłych wynosiła 96,000 f. st. W dorożkach i powozach publicznych jadący zostawili w ciągu r. z. około 20,000 rozmaitych przedmiotów, wartości ogólnej 25,000 f. st., z których woźnice zwrócili około 10,000 przedmiotów i otrzymali znaleźnego 1,950 f. st., zwróconymi zatem widocznie były przedmioty najcenniejsze.

× **Hazard na morzu.** Część pasażerów, którzy przybyli do New-Yorku na pokładzie „City of Rom”, podpisała protest przeciw panującemu w czasie podróży na okręcie grom hazardownym. W proteście powiedziano, iż na trzeci dzień po wyjeździe pokój przeznaczony dla palących zamieniono na formalny dom gry, a zarazem jakiś gracz z profesji, przybyły z Australji wraz z trzema współnikami, założył w czytelni bank bakarata, przyciągający mnóstwo osób. Całymi dniami i wieczorami w sześciu rzędach cisnęli się do stołu gry lekkomyślni pasażerowie, szukający szczęścia, wskutek czego obecność pań w czytelni stała się absolutnie niemożliwą. Gdy gracze dowiedzieli się o nocie, wystosowanej z tego powodu do agentów okrętu, rozdrażnienie ich doszło do najwyższego stopnia. Nie licząc już ostrych przemówień, grad czynnych obelg posypał się niebawem. Kapitan stanął w obronie graczy, utrzymując, iż gra nie wyszła z granic, w jakich się zwykle praktykuje na okrętach, cały skandal zaś, według niego, powstał jedynie ztąd, iż pewien 20-letni młodzieniec przegrał więcej pieniędzy, aniżeli owdowała jego matka zapłacić zań mogła.

W dniu 6 września r. b., w kościele Narodzenia Najświętszej Marii Panny na Lesznie, pobłogosławionym został związek małżeński panny Heleny Lenk, córki ś. p. Maksymiljana, b. dyrektora filji Banku polskiego w Łodzi i żyjącej Heleny z Janczewskich z panem Aleksandrem Piechelskim, kasjerem jednej z celniejszych firm, synem Aleksandra i Marii z Zielińskich obywateli. (2857)

W dniu 9 września r. b., zawartym został związek małżeński między panem Janem Kaftalem z Petersburga, synem Bernarda i Anny z Bersonów, a panną Dorą Sachs, córką Jakóba i Rozalji z Landauów. (2869)

Nekrologja.

† Ś. p. Adam **Weryha Darowski**, obywatel ziemski gub. kijowskiej, po krótkiej i ciężkiej chorobie, opatrzony św. sakramentami, zmarł w Warszawie dnia 9-go września 1884 roku, przeżywszy lat 65. Nabożeństwo żałobne w kościele św. Antoniego (dawniej oo. Reformatorów) przy ulicy Senatorskiej, odbędzie się w dniu 12-ym b. m., to jest w piątek, o godzinie 11-iej rano i zaraz po skończeniu nabożeństwa wyprowadzenie zwłok na cmentarz powązkowski nastąpi. —2872—

† Ś. p. Franciszka ze Schmidów **Ward**, żona b. kupca, po długiej i ciężkiej chorobie, opatrzona św. sakramentami, zmarła dnia 10-go września 1884 r. o godzinie 6-iej po południu, przeżywszy lat 65. Pograżony w smutku mąż zaprasza uprzejmie familję, przyjaciół i znajomych na mszę świętą, odbyć się mającą w kościele św. Antoniego (po-reformackim) przy ulicy Senatorskiej, w piątek, to jest dnia 12-go września r. b. o godzinie 10-iej zrana, oraz na wyprowadzenie zwłok w tymże dniu i z tegoż kościoła o godzinie 5 i pół po południu, na cmentarz powązkowski. —2877—

† W dniu 12-ym września, t. j. w piątek, jako w dzień imienin ś. p. Walerjana **Kleckiego**, doktora medycyny, odbędzie się żałobne nabożeństwo o godzinie 10-iej rano w kościele św. Józefa Oblubieńca (po-karmelickim) na Krakowskiem-Przedmieściu obok skweru, na które pozostała żona i dzieci zapraszają krewnych i przyjaciół zmarłego. —2865—

† W sobotę, to jest dnia 13-go września r. b., jako w wigilję rocznicy śmierci ś. p. dra Stanisława **Koźmińskiego**, odprawionem będzie nabożeństwo żałobne o godzinie 10 i pół zrana w kościele św. Karola Boromeusza przy ulicy Chłodnej, o czym w smutku pozostała żona zawiadamia krewnych, przyjaciół i znajomych zmarłego. —2870—

† Dnia 12-go września r. b., to jest w piątek odbędzie się żałobne nabożeństwo o godzinie 9-iej zrana w kościele Wszystkich Świętych na Grzybowie, za duszę ś. p. Józefa **Lisickiego**, studenta uniwersytetu, na które zostali w smutku rodzice zapraszają przyjaciół, znajomych i kolegów. —2874—

† W niedzielę, to jest dnia 14-go września r. b., jako w wigilję rocznicy ślubu, odbędzie się żałobne nabożeństwo za spokój duszy ś. p. Felicjana **Lipińskiego**, w kościele powązkowskim, o godzinie 10-iej zrana, na które pozostała żona z dziećmi zaprasza. —2866—

Z Cesarstwa.

Petersburg 9-go września. — Według otrzymanych tu z zagranicznych źródeł wiadomości, poseł austro-węgierski w Petersburgu, hr. Wolkenstein, przybył już do Wiednia. Podróż ta ma być w związku ze spodziewanym wkrótce faktem wysokiego politycznego znaczenia.

Petersburg 9-go września. — Według wiadomości, otrzymanych przez *Ryżką Gazetę* z Petersburga, roboty przygotowawcze do wprowadzenia w nadbaltyckich gubernjach instytucji sądów pokoju postąpiły już tak daleko, że reforma zostanie zaprowadzoną prawdopodobnie już od 1-go stycznia r. 1885-go.

Petersburg 9-go września. — *Nord* odzywa się bardzo pochlebnie i powtarza dosłownie zamieszczony pierwotnie we francuskim czasopiśmie *National* bardzo interesujący list p. Gawryłowa z Tweru o nihilizmie i stosunku do niego rosyjskiego narodu i rządu.

Petersburg 9-go września. — Fakt otwarcia pierwszej w Serbji drogi żelaznej, łączącej stolicę z Niszem, powoduje *Echo* do wypowiedzenia kilku uwag w przedmiocie znaczenia tej kolei dla Austrii: „Starania, czynione przez austriaków o serbską drogę, staną się łatwiejszemi do zrozumienia — pisze ten dziennik — kiedy przypomnimy sobie, że Aleksandrja leży tylko o 670 mil morskich od Saloniki, kiedy tymczasem od Aleksandrji do Trjestu liczą 1,200, do Genui 1,300, a do Marsylii 1,380. Tym sposobem port salonicki, będąc wygodną drogą połączony ze środkiem Europy, może nabrać niezmiernie ważnego znaczenia w handlu z Egiptem i Indjami. Największe zaś znaczenie miałby naturalnie dla Austrii, jako państwa najbliższego położonego i niemającego nad morzem Śródziemnem innego portu prócz Trjestu. Ztąd starania i zachody austriaków, dyplomatów i kupców, aby połączyć Austrię z Saloniką linją drogi żelaznej, ztąd niedawne jeszcze układy z Portą w przedmiocie połączenia jej dróg z drogą serbską. Austriackie sta-

rania odniosły skutek dopiero w roku 1878-ym, kiedy kongres berliński zobowiązał Serbję do budowania dróg żelaznych, łączących się z austriackimi i tureckimi. Zobowiązanie to spełnione zostało nie odrazu, i prawie dwa lata zeszyły na układowach, zanim w dniu 9-ym kwietnia 1880-go roku zawartą została między Austro-Węgrami a Serbją konwencja kolejowa. Konwencja ta oznaczyła termin trzyletni na wprowadzenie w wykonanie uchwał traktatu berlińskiego, lecz nowe rokowanie w tej materji spowodowały, że oddział belgradzko-niszski drogi serbskiej został otwarty teraz, a pozostałe dwa jeszcze się budują. Konstrukcja dróg żelaznych była oddaną inżynierom austriackim, gdyż po przeprowadzeniu pewnych kombinacyj, przedsiębiorstwo budowy dostało się Ländlerbankowi i Comptoir d'Escompte. Grupa ta złożyła towarzystwo budowy i eksploatacji drogi z kapitałem 32-ch milionów franków, z których połowa w akcjach, a połowa w obligacjach. Obligacje towarzystwa zostały zagwarantowane przez konsolidowane obligacje rządu serbskiego, dla zabezpieczenia zaś spłaty procentów i umorzenia tych (państwowych) obligacyj, ustanowioną została kasa kolejowa, pozostająca we wspólnem zawiadywaniu rządu i towarzystwa kolei, zarządzająca dochodami, przeznaczonemi na zabezpieczenie obligacyj. Tym sposobem towarzystwo zaasekurowało się zupełnie pod względem pieniężnym i mogło pozyskać fundusze albo przez wypuszczenie obligacyj, albo ze skarbu serbskiego. Tak więc na terytorjum serbskiem i za serbskie pieniądze ręce austriackie wybudowały kolej, mającą służyć interesom austriackim. Odtąd też Serbja jest zupełnie otwartą dla handlu i przemysłu Austrii; odtąd przez terytorjum serbskie będą przechodziły towary niemieckie do Turcji, a dalej przez Salonikę do Egiptu i Indji. Czy w takich warunkach może łatwo rozwinąć się w Serbji własny jej przemysł? czy będzie ona w możności nie tylko konkurować pod względem ekonomicznym, ale nawet bronić się politycznymi środkami przeciw silnemu swojemu sąsiadowi — są to pytania, nie wymagające zdaniem naszym, odpowiedzi.”

Moskwa 9-go września. — W *Russkim kurjerze* czytamy: „Słowiańska prasa przywiązuje wielką wagę do wizyty, jaką król Karol rumuński złożył królowi Milanowi w Belgradzie. Zagraniczna prasa, godząc się tym razem na jedno z prasą słowiańską, utrzymuje, że zbliżenie Rumunji z Serbją jest stanowczem zwycięstwem polityki austriackiej w tej części półwyspu bałkańskiego. „Jeżeli nawet, pisze *Temps*, istnieje jeszcze w tym kraju rosyjska partja, mająca siłę i wpływy, to w polityce urzędowej dokonał się stanowczy zwrot w przeciwnym kierunku. Król rumuński, odwiedzając króla serbskiego, przyznał przez to samo potrzebę przejścia na stronę Austrii, ponieważ wiadomo, że Serbia zerwała ze wszystkimi, doradzającymi jej poddanie się wpływowi gabinetu petersburskiego.” Rumunja, według słów organu francuskiego, zrozumiała, że wpływ i opieka Rosji nie zabezpieczą jej ani niezależnego stanowiska, ani pokoju.”

Z OSTATNIEJ POCZTY.

Hamburg 9-go września. — *Hamburger Börsen-courrier* donosi z Popo (na wybrzeżu zachodnio-afrykańskim) pod dniem 6-ym sierpnia, że gubernator angielski w Quittah usunął jeden ze słupów granicznych, umieszczonych przez konsula niemieckiego.

Bruksella 9-go września. — W senacie powzięto na posiedzeniu dzisiejszem uchwałę następującą: Senat potępia energicznie wykroczenia, których widownią była w niedzielę Bruksella. Minister w mowie swojej zapowiedział zamiar zmodyfikowania przepisów komunalnych celem wzmocnienia władzy rządowej na wypadek zaburzeń podobnych, jak niedzielne.

Eu 9-go września. — Hrabina Paryża powiła dzisiaj syna.

Paryż 9-go września. — *National* donosi: Ważne, a dotąd ogółowi nieznane wypadki, zmuszają rząd do powzięcia doniosłych uchwał w sprawie chińskiej. Rada ministerjalna zbiera się dnia 13-go b. m. Rząd uważa, iż niejasny stan rzeczy, obecnie panujący, należy raz przerwać. Osłabia on tylko siłę naszych postanowień i utrudnia pozycję wobec mocarstw neutralnych. W razie energicznego poparcia przez naród, kampanja chińska mogłaby w kilka tygodni pomyslnie być ukończoną, podczas gdy obecnie, mając do czynienia z przeciwnikiem zręcznym a nieuczciwym, odkładamy godzinę rozstrzygnięcia w nieskończoność. Poglądy te wyrazić miał minister marynarki admirał Peyron.

Rzym 9-go września. — Msgr. Rotelli przybędzie do Rzymu około dnia 15-go b. m., poczem oznaczony zostanie termin odjazdu jego na posadę nuncjusza do Brukselli.

Aleksandrja 9-go września. — Northbrook i Wolseley przybyli tu dzisiaj w południe nastatku „Iris”,

powitani przez Nubara baszę imieniem kedywa. Odjechali oni niezwłocznie do Kairu.

TELEGRAMY

„KURJERA WARSZAWSKIEGO”

Lwów 11-go września.

Zdrowie Grocholskiego znacznie się polepszyło i nie budzi już obaw. Wkrótce przyjdzie zupełnie do zdrowia, wszakże nie weźmie już udziału w pracach tegorocznej sesji sejmowej.

Budapeszt 11-go września.

Prezes gabinetu, Tisza, wygłosił wczoraj mowę w Wielkim Wraźdynie, w której oświadczył, że pokój europejski, jest wedle przewidywań ludzkich, trwale ustalonym. Minister zapowiedział nadzwyczajne, wszakże terminem ograniczone środki przeciwno-wyznaniowym, socjalnym i narodowym wicherzom. Dalej zapowiedział minister reformę izby magnatów; do zasiadania w tejże uprawniać będą urodzenie i census; mianowani będą członkowie dożywotni; wszystkie wyznania będą w izbie reprezentowane. Minister przyrzekł wniesienie projektu do ustawy, przedłużającej trwanie mandatu sejmowego do lat pięciu i oświadczył się stanowczo za utrzymaniem wspólnego terytorjum cłowego z drugą połową monarchji.

Berlin 11-go września.

Książę Bismark przybywa tu dzisiaj

Cholera.

Ostatnia poczta.

Paryż 9-go września.—*Union Médicale* donosi, że dnia 1, 5 i 6-go b. m. wydarzyły się w Paryżu wypadki cholery w szpitalu Bichat. Dnia 6-go przywieziono do szpitala z Aubervilliers 45-letniego mężczyznę i 12-letnią córkę jego, oboje z wyraźnymi symptomami cholery. Dotąd stan ich nie jest bez nadziei. Wypadki te, jak twierdzi *Union*, są niewątpliwymi wróżbami wybuchu cholery w Paryżu.

Rzym 9-go września (biuletyn z d. 8-go b. m.).—Na cholere zmarło w prowincjach: Benvenuto 1 osoba, Bergamo 10, Brescia 1, Caserta 4, Cuneo 12, Genua 15, Modena 1, Neapol (miasto) 275, Neapol (prowincja) 10, Parma 6, Reggio i Salerno po jednej.

GIEŁDA

dnia 11-go września 1884-go roku

Z powodu święta dworskiego dziś ceduła giełdowa sporządzana nie była. Niemniej pewne, choć drobne czynności na giełdzie dokonane zostały pod wpływem wczorajszych obniżonych kursów rubli w Berlinie i potwierdzenia ich w dzisiejszych szacowaniach porannych, które ograniczały się do obietnic utrzymania kursu 206.50 m. za 100 rs. na dostawę końcomiesięczną, a co najwyżej do podniesionego do 206.75.

Wpływy miejscowe nie są dla walut obcych korzystne. Brak gotówki i podaż znaczna wobec słabego bardzo pokupu.

Weksle długoterminowe na Berlin po 48.42 $\frac{1}{2}$, kupowano, żądano 48.50 jak wczoraj, krótkoterminowe po 48.35 przeciętnie z małymi wahaniami kupowano.

Na pomniejszych miastach nie robiono żadnych interesów.

Na Londyn tenże sam kurs co wczoraj 9.83 $\frac{1}{2}$ żądano, 9.82 płacono.

Na Paryż również żądania bez zmiany 39.17 $\frac{1}{2}$ płacono.

Na Wiedeń kursa wahały się około 81 rs. za 100 fl. Papiery w bardzo niewielkich obrotach.

Listy likwidacyjne większe po 87.65 i 87.75 kupowano, mniejsze 87.75 w żądaniu.

Pożyczka wschodnia premiowa i listy wileńskie w żądaniu.

Listy zastawne również bez zmiany w żądaniu.

Serji III-iej małe po 96.15 kupowano w wielkich ilościach.

Listy miejskie prawie bez ruchu.

Akcje w zastojach.

Godzina 12 $\frac{1}{2}$. Ruch żaden. Kursa bez zmiany.

J. Wł.

Sprawozdanie z targu zbożowego

na placu Witkowskiego dnia 11-go września 1884 roku.

Dostawy pszenicy szczupłe. Wynosiły one około 600 korey.

Co do gatunku ziarno było bardzo różne. Uspokobienie w ogóle było bardzo słabe, wyczekujące.

Ceny ku niższe dażyły.

Płacono za ordynaryjną i smolną 6 rs. do 6.30, psstrą i dobrą 6.45 do 6.50, białą 6.60 do 6.65, wyborową 6.75 za korzec.

Za małą partję wyborowej osiągnięto 7 rs., lecz ceny tej nie można za normalną uważać, zwykle bowiem mało kupujący drożej zapłacić musi.

Żyta dowóz znaczny 1,100—1,200 korey.

Obroty szły dosyć leniwie, nie decydowano się łatwo pomimo, że na wywóz też kupowano.

Jedną z przyczyn było, iż wiele było dostawionych osi drobnych partijek, które chociaż dobre nie są chętnie kupowane, trud bowiem zbierania z różnych stron dla utworzenia jednego ładunku jest wielce dla kupujących uciążliwy.

Starano się więc kupić tanio i płacono 4.65—4.75 za ordynaryjne dobre 5 rs. do 5.10, za wyższe ceny nie decydowali się kupcy wywozowi.

Młyny mechaniczne kupowały po 5.25 za wyborowe w większych partjach.

Owsa wcale nie było na targu.

Grochu drobną partję około 30 korey po 6.45 kupiono.

Siana i słomy nie dostawiono prawie wcale.

J. Wł.

WYKAZ DEPEZ

otrzymanych przez warszawską centralną stację telegraficzną w dniach 9-ym i 10-ym września roku 1884-go, a niedoręczonych adresatom z powodu niedokładnych adresów:

Bordowski, Plac krasieński 2, — Bernard Kaftal, — Zawistowski, Nowy-Swiat 58 m. 13, — Nesterowicz, Nowy-Swiat 45, — Lew Ignatjewicz Piejrow, hotel Warszawski, — Robert Worm, — Baron Bluningk, Królewska 19, — Redel, — Leonora Borowicz, Nalewki 20, — Kamelhar, hotel Wrocławski, Nalewki, — Ludwik Nissensohn, — Szejkin, Krakowskie-Przedmieście 7, — Dawid Rosenblat, Twarda 3, — Finkelsztajn, Dzika 3, — Salomon Mintz, hotel Wenecki, — Jan Gerard, — Frenkiel, hotel Wrocławski, — Bracia Apastowy, — M. Worm Marszałkowska 47, — Wilczyński, inżynier, dom Andrejewa 61, — Tenenbaum, — Rajnerman dla Bojma, Wązka Miła 1, — Władysław Pietrzykowski, Smolna 1a, — Adolf Szreder, sztab 6-iej piechotnej dywizji, — Komenderujący 23-ią konno-artyleryjską baterją, obóz Wola, — Marja Gonsowska, hotel Brühl, — Hersz Grinblatt, Nalewki, — Surpułowski, — Fenberg, pułkownik, — Sawicki, — Biechowicz, Włodzimierska 2 m. 6, — Samarzy, Mazowiecka 7, — Maurycy Strymbon, Nowolipki 13 m. 6, — Major Cytowicz, Twarda 3.

Uwaga. Osoby, życzące odebrać którą z wyżej wymienionych depesz, winny przedstawić stacji telegraficznej dowód legitymacyjny.

S Z A R A D A

Dla jednych druga trzecia, a dla drugich cała
Rzadko jeżeli bywa niezmienna i stała

Rozwiązanie logogryfu, umieszczonego w nrze 244b.

1) Lowelas. 2) Ukierewie. 3) Dolhorukow. 4) Wesele. 5) Jawor. 6) Kazamaty. 7) Kameleon. 8) Oleg. 9) Niewolnictwo. 10) Dyogenes. 11) Remigiusz. 12) Anzyc. 13) Tadeusz. 14) Organy. 15) Wołyn. 16) Ibis. 17) Cyanek. 18) Zambezi.

I — Ludwik Kondratowicz.

II — Seweryn Goszczyński.

K. D.

Najpierwsi nadstali dokładne rozwiązanie: pp. H. i Z. Szancerówny, pp. Józef Stabelski, J. Samuelsohn, Czesław Sztekiel, Aleksander Wrzosek, oraz pan R. Multanowski z Berlina.

ODPOWIEDZI REDAKCJI.

— *Pani F. P.* — Wierszyk ładnie napisany, lecz temat zanadto zużyty.

— *Pani Janinie.* — Wiersz, chociaż wcale dobrze napisany, nie sprawia efektu, ponieważ czytelnik nie wie ani domyśleć się nie może dlaczego poeta boleje i przez co raj swój utracił? Rozpacz dla rozpaczys wyszła już z mody!

— *Pani N.* — Ma sz. pani słuszność. Używając po polsku wyrazu *garson* należy kłaść akcent na pierwszej zgłosce a końcówki *on* nie zamieniać na *o*. W wyrazie francuskim *vaudeville*, środkowe *e* jest nieme.

— *Pani T. Z.* — Trzeba się udać do Towarzystwa dobroczynności, gdzie chętnie wskażą wydział i osoby, z którymi znieść się należy.

— *Pani Hirszkopfi.* — W Górze Kalwarji.

— *Pp. W. K. w Tykocinie i H. w Tomaszowie.* — „Chemja” Znatowicza kosztuje rs. 2.

— *Pani Marji St.* — Loterja fantowa w ogrodzie Saskim odbyła się w r. z. d. 15-go września, a powtórzoną była d. 22-go września.

TEATRA

WIELKI. Dziś: „Indje” (występ panny Marii Giuri).—**LETNI** (w ogrodzie Saskim). Dziś: „Gęsi i gąski”. Jutro: „Kobiety z kamienia”.—**NOWY** (przy ulicy Królewskiej). Dziś: „Rocznica ślubu”, (pierwszy raz), „Dwaj złodzieje” (pierwszy raz) i „U ciotuni”. Jutro: „Pierścień rodzinny”.

— Kantor *Kurjera Warszawskiego* przyjmuje prenumeratę w ilości 10 rs., z przesyłką pocztową 11 rs. na *Mapę poglądową Królestwa Polskiego* p. Jadwigi Woycieckiej.

Mapa ta obejmuje, oprócz zwykłych szczegółów geograficznych, także wiadomości o bogactwach kopalnych ziemi, wszelkiego rodzaju gałęziach przemysłu, uprawie roli, typach ludowych i t. p. Słowem mapa uzewnętrznia całe życie społeczno-ekonomiczne kraju, dając dokładne wyobrażenie o głównych jego właściwościach. Po zamknięciu prenumeraty cena mapy wyniesie 15 rs. Mapa wyjdzie w pierwszym kwartale r. 1885-go. (992)

Dom Bankierski RADZISZEWSKI i S-ka.

w Warszawie, Krakowskie-Przedmieście
HOTEL EUROPEJSKI.

Kupno i sprzedaż papierów publicznych.
Wymiana walut, banknotów i monet zagranicznych.
Asekurowanie pożyczek premjowych I-iej i II-iej emisji.
Oraz różne operacje wchodzące w zakres banku, handlu, przemysłu i tranzakcyj hipotecznych.

Telefonu nr 394. (2798)

— Dr *Sipniewski* wraca do Warszawy 15-go września, rozpocznie przyjęcia chorych w mieszkaniu i w lecznicy od 18 września. (2863)

— Dr *Wincenty Szyszło* powrócił z zagranicy. (1039)

— Dr *M. Jakowski*, ord. klin. djagn. powrócił do Warszawy. Wspólna 21. (2867)

— Doktor *Malinowski* powrócił z zagranicy. Przyjmuje od 4 do 6 Widok 21B. (2672)

— Dr *Weitzenblut, akuszer miasta*, przyjmuje chorych w *ambulatorjum*, Graniczna nr 2, od godz. 2—3, w *mieszkanie* swem Leszno 2 od godz. 4—6. (2614)

— Dr *Konrad Dobrski* powrócił do Warszawy (Królewska 6, od godz. 4 do 6). (2841)

Okulista dr Kępiński

powrócił do Warszawy, Włodzimierska 9. (2838)

2835 D-ta amerykański *M. H. Neumark*. Wstawia zęby po rs. 2 sposobem przez obecne powagi dentystyczne za najlepszy uznany. Tłomackie nr 9.

Dentysta T. Séguinaud, francuz,

były asystent 7 lat dra C., mieszka przy ulicy Świętokrzyskiej nr 17 i przyjmuje od 10 do 5. (2829)

Henryk Martin, dentysta, francuz.

Nowy-Swiat 57, przyjmuje od 9 do 6-iej. (1020)

— *Dentysta Gutzman, Bielańska nr 4* wstawia najlepsze zęby sztuczne od rs. 2. (2723)

— *F. Arendt*, dentysta, powrócił z zagranicy i przyjmuje jak zwykle. (2871)

— Władysław *Górski*, prof. Instytutu muzycznego, powrócił z zagranicy. Adres: Krucza nr 13, gdzie filja pocztowa. (2860)

— *P. Maszynski*, artysta muzyk, po powrocie do Warszawy, zamieszkał przy ulicy *Chmielnej nr 12*. (2859)

ZARZĄD

drogi żelaznej nadwiślańskiej

odwołując ogłoszenie pomieszczone w numerach niniejszego pisma wydanych w dniu 26 i 27 sierpnia (7 i 8 września) r. b. o wstrzymaniu z dniem 29 sierpnia (10 września) r. b., kursowania pociągów miejscowo-osobowych pomiędzy stacjami *Warszawą i Nowogrodzkiem* i w odwrotnym kierunku, podaje do wiadomości, że pociągi te z wyżej wspomnianej daty nadal kursować będą bez żadnej zmiany. (1030)

REPREZENTANT JENERALNY

Najwyżej Zatwierdzonego Towarzystwa

W. J. Ragozin i S-ka w Moskwie,

ma honor zwrócić uwagę Sz. Publiczności, na nowy produkt wy-

rabiany w fabrykach tegoż Towarzystwa, pod nazwą

PIRONAFTA.

Jest to olej oświetlający, posiadający prócz innych zalet tę cenną własność, iż zapala się dopiero przy temperaturze 120° Cels. podczas, gdy nafta, już przy temperaturze 27° C, się zapala.

Otrzymałszy pierwszy transport Pironafity, oraz specjalne brenerie z fabryki Towarzystwa J. A. Kumberga w St. Petersburgu, sprzedają takowe po cenach umiarkowanych.

HERMAN MEYER, Orla Nr 7.

Detaliczną sprzedaż pironafity zajmują się:

Panowie: **Z. M. LANDOBERG, Franciszkańska № 11.**
IZRAEL STÜCKGOLD, Żelazna-Brama, dom Rytendorfa.
W. FECHNER, Marszałkowska, dom Kwileckich. 2205R

„BRYLANTY,

Papierosy zwijane,

z tytoniu tureckiego, wysokiej dobroci.

Cena 100 szt. 1 rs., 25 szt. 25 kop., 10 szt. 10 kop., 5 szt. 5 kop.
Nabywać można w Warszawie we wszystkich Składach Tabacznym i Dystrybucyjach.

A. N. SZAPOSZNIKOW,

Fabrykant tabacznym w Petersburgu.

2197R

Uprasza się o zwrócenie uwagi na **FIRMĘ**

LICYTACJA NA KONIE.

Dnia 7 Października n. s. r. b., w Dobrach Swiack Wołowicza, oddalonych od stacji kolei Grodno wiorst 20, odbędzie się sprzedaż przez licytację Koni pozostałych ze stada s. p. Michała hrabiego Wołowicza, sztuk 35, w tej ilości są klacze, matki odchowane.—Konie 4, 3 i 2-letnie, 1-roczone i źrebęta 1-roczone.—Zapytania adresować do Zarządu dóbr Swiack Wołowicza, przez Sopoćkinie, gubernja Suwałska. 2208R

Do sprzedania

MAJĄTEK ZIEMSKI PODTOPOLE

w pow. Zamojskim, gub. Lubelskiej, o półtorej wiosty od m. Zamościa, obejmujący włók 8, bez długów i serwitutów. W majątku tym jest młyn wodny cylindrowy, dom obszerny z wszelkimi zabudowaniami gospodarczymi.

O warunkach szczegółową wiadomość powziąć można w m. Zamościu, pod adresem Jenerałowej Szejder. 3033

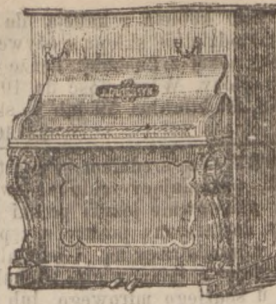
przedsiębiorze budowę okrągłych

Kominów Parowych

z promienistych kamieni fasonowych, włącznie z dostawą materiału, z długoletnią gwarancją trwałości i nie ulegania wpływowi temperatury.

Referencje w Królestwie Polskiem, Austrii, Szwajcarii, Francji, Belgji, Hollandji i wszystkich prowincjach Niemiec. 729R

Elektoralna Nr 6.

Fabryka Fortepianów i Pianin

JANA DÜTZ,

Elektoralna Nr 6,

posiada Fortepiany i Pianina najnowszej konstrukcji, odznaczające się tonem silnym i grą elastyczną—sprzedaje po cenach przystępnych.—Fabryka przyjmuje reperacje i strojenia, które najakuratniej się wykończają. 2146R

Elektoralna Nr 6.

PIGUŁKI ŻELAZNE D^{ra} RABUTEAU

LAUREATA INSTYTUTU FRANCYI

PIGUŁKI ŻELAZNE RABUTEAU są pokryte cukrem.

Liczne studia, dokonywane w szpitalach przez profesorów fakultetu paryskiego wykazały stanowczą skuteczność Pigulek żelaznych Rabuteau w następujących słabościach: *blednicy, bezkrwistości, w utratkach krwi, w ogólnej niemocy, wycieńczeniu, w rekonwalescencyach, w słabościach dzieci i wszystkich w ogóle słabościach spowodowanych brakiem krwi.*

PIGUŁKI ŻELAZNE RABUTEAU nie czernią zębów, dają się trawić najskłószym osobom nie powodując obstrukcji. Zależy regularnie po trzy pigułki rano i wieczorem przed jedzeniem.

Kuracja żelazem za pomocą pigulek Rabuteau jest bardzo oszczędna, stanowi ona bardzo mały wydatek dziennie.

Należy wystrzegać się podróbek, i wymagać jako gwarancję na każdym opakowaniu pigulek żelaznych D^{ra} RABUTEAU markę fabryki (zastroszoną) opatrzoną w podpis: *Clm & Cie i Medal Nagrody Montyon.*

Nabywać można w Paryżu u Clm i Cie, 14, rue Faubourg; zaś w Warszawie i na prowincji za pośrednictwem wszystkich aptekarzy.

Do sprzedania

za pół ceny kosztu:

SZAFKA na HESAN z 40 szufladami i środkiem oszklonym, 5 1/2 łokci długa, 4 1/2 łokcia wysoka.

SZAFKA WYSTAWOWA z mechanicznym zamknięciem, zdatna dla fabrykanta ram, obuwi, krawca, magazynu itd.

SZAFKA z 17 szufladami, sosnowa, urzędowej roboty, doskonała dla pralni, fabryki kwiatów, etc., etc.

KUFER z 10 lekkimi wstawkami, dla Rajsendera z krawatami i kwiatami itd.

2 Szafki małe wystawowe.
Obejrzeć można w **Magazynie żalobnym Fijałkowskich, 18, Senatorska 18.**

Potrzebny jest na wieś

Młody Człowiek

dla przygotowania chłopczyka do 1-ej klasy gimnazjum. Reflektanci zechcą nadesłać swe oferty pod adresem Kwiatkowski, w Konstancji, przez Kutno. 2204R

Z powodu interesu familijnego są do odstąpienia:

Zakład Wódek i Restauracja

obydwa zakłady z dobrem powodzeniem. Bliższa wiadomość przy ulicy Ślizkiej № 30, u rządy domu. 2203R

1) **SKLEP** bez okna.

2) **SALA** na fabrykę lub warsztat do wynajęcia od kwartału, przy ulicy Marszałkowskiej № 32, w domu po fabryce „LAFERME” 2200r

Zaginęły następujące

Papiery procentowe

Obligacja Pożyczki Wschodniej № 60780 na rs. 1000, Listy Zastawne m. Warszawy, na rs. 1000, № 80433 i po rs. 500 za № 86102, 90689, 90725, 90727. Za wykrycie takowych przyrzeka nagrodę.

3030 **Doktorowa Wasilewska,**

w Janowie Ordynackim gub. Lubelskiej.

Mam do sprzedania 2000 pudów

LODU

ruskiego, grubego, razem lub częściowo.

Wallmann,

Ul. Wileza № 2B. (dom własny). 3027

MARJA KIRCHNER

Przełożona Pensji wyższej, przyjmuje uczenie na edukację prywatną, z zapewnieniem najtroskliwej opieki i korzyści w naukach. Chodzące do szkół rządowych, znajdują pomieszczenie, przygotowanie i konwersacje w obydwu językach. 3026

Mazowiecka № 1, mieszkania 9

LOKAL

na **KANTOR** lub **BIURO**

składający się ze sklepu w podwórzu, z 2 pokojami, przedpokojem i kuchnią, za **400 rs. rocznie**. Sklep ten mieści się wprost bramy, od której prowadzi chodnik, do wynajęcia od kwartału za zwrot kosztów urządzenia. Wiadomość w **Magazynie żalobnym, 18 Senatorska, wprost kościoła.** 2207R

Jest do sprzedania 3028

Bryczka

w rodzaju amerykańska, na parę lub jednego konia, elegancko i wygodnie budowana. Wiadomość w domu dawniej fabryki Lafarme, róg Złotej i Marszałkowskiej, u właściciela domu

Lejb-Gwardji Ułański Jego Cesarzkiej Mości Pałk podaje niniejszem do wiadomości, że dnia 4 (16) Września o godz. 10 rano na przedmieściu Praga zostaną sprzedane

44 brakowe KONIE. 3029

Z powodu wyjazdu do Cesarstwa jest do odstąpienia natychmiast

Dom Handlowy

na prowincji.

Interes ten z wyrobioną obszerną klientelą i kredytami nabyć można na bardzo łatwych i korzystnych warunkach. Bliższe szczegóły w fabryce pp. Lenczewski i Sp. Marszałkowska 32, u miejscowego buchhaltera. 3031

Kto sobie

zyczy! wynajmąć Ekwipaż

tanio i eleganckie,

niech się uda do kantoru wynajmu powozów **Hotel Krakowski**, ulica Bielańska. 2141r

Franciszka Czech,

przeniosła Pracownię Sukien Damskich, z Alei Jerozolimskiej na ulicę Pańską № 8 nowy, wszelkie roboty, powierzone sobie, wykonywa szybko podług ostatnich żurnali i możliwie po niższej cenie, oraz udziela lekcji kroju. 2900

Do sprzedania:

Organ salonowy,

Łóżka żelazne, Lodownia,

Prysznic, Kasa ogniotrwała,

Zegar ozdobny, Lampy

chińskie i t. p.—Wiadomość: **Świętokrzyszka № 23, miesz. 17.** 1940R

